

kozott rá a „Szép Hölgy”-re. Ma oltár áll ott, mellette a lourdes-i forrás, amelyet a Szűz Anya utasítására kapart elő Bernadett a sziklák közül. Az ott hagyott seregnyi mankó némán mondja el, hogy mi minden történt itt azóta.

Részt vettünk a délutáni betegek körmenetén. A tisztelet azóta óriási dómot épített a kegyhely mellé. Előtte óriási térség, ahova ezrével tolták-húzták a hordágyakat, tolokocsikat a városka minden részéből. Több ezen lehettek. A nagyobb csoportok előtt két férfi táblát vitt a különböző országok nevével. Aztán újabb táblát hoztak. Két szó állt rajta: Jézus Krisztus. Mögötte hozták az oltáriszentséget. Óriási tömeg, tökéletes csend és rend. De mi lehetett végbe a betegek és hozzátartozók lelkében? Látványos csodát vártak? Vagy belső csodát? Elfogadást, erőt? Jézus Krisztus ment a tábla után, megállt az első sorban minden beteg gyermekénél és megáldotta. Oit, a Szűz Anya előtt. Kaphat-e ennél többet egy beteg? — Este az egészségesek gyertyás, könyörgő körmenete. Közösen imádkoztuk a rózsafüzéret. Ahány tized, annyi nyelven. Magyarul is. A tizedek között ének. Ave, ave, ave Maria! Ekkor a magasba emelkedett a sok ezer gyertya. Nem történt semmi különös. Vagy igen? Igen! (Cs. D.)

+

A páratlan napok szombatján a szeredai templomba szoktam menni misére. A kicsi templomban alig 100 ülőhely van. Szereda felduzzadt lakói néha szétrepesztéssel fenyegetik az ódon falakat. Vasárnaponként legalább 7 mise van, plusz a szombat esti. Ezekben a szombat esti miséken történik a keresztelés, esketés, és ezen vesznek részt mindazok, akiknek a misehallgatás nem biztosított. A vasárnapi két fő mise az udvaron felállított nagy, csúrszerű alkotmányban történik, amely álló helyzetben képes nagyjából befogadni a híveket. Nekem mindig élmény egy szombat esti mozgalmas mise. Különösen a keresztelezőket szeretem. Mindig van 4—5 kicsi pogány, de néha 10 is. Befütnék a sekrestyébe és ott várakoznak a mamák apró porontyaikkal. Ha valamelyik elsírja magát, könnyen koncert lesz belőle, hiszen még igen szolidárisak egymással a kicsik. Minden babának van két pár, de néha öt pár keresztzülője. Itt az a szokás, hogy a keresztapák viszik a felvirágozott, felpántlikázott, golyosba csavart gyertyákat. Már ezzel vonulnak be a templomba, megszálva a gyontatószékek környékét. Először az édesanyák gyónnak meg, hogy a kicsikkel behúzódhassanak a sekrestyébe. Áldozni hosszú sorban vonulnak fel a keresztzülők és ott maradnak a szentélyben a mise végéig. Úrangyala és esti ima után kezdődik a szertartás. A nagy zsúfoltságban kézből-kézbe adogatják be a babákat. Szemléletessé válik, hogyan épül az Egyház, hiszen hajdan, így, kézzel-kézre adott téglákból építettek. Minden gyerek köré odacsoportosulnak az övéi. Kedvesen beszél hozzájuk a pap a gyermekvállalás örömről, gondjáról, felelősségéről, lelkükre köti, hogy mint legnagyobb kincsükre vigyázzanak. A közösen mondott imák közben egyenkint keresztvíz alá kerülnek. Édesek, ahogy reagálnak a leöntsésre. Van akinek első keresztényi tette, hogy sírva fakad, van aki megrázza fejcskéjét, jelezve, hogy még így sem járt, van aki tüszent, de olyan is akad a nagyobbacskák között, aki buzgalmában megissza a keresztelező vizet a tálcából, hasson belülről is. A gyertyákat a nagy gyertyánál gyűjtják meg és a végén körmenetben megkerülik az oltárt. A sok jelképes cselekedet szépen domborítja ki az együvé tartozás, az egy test gyarapodásának titokzatos megvalósulását.

PAPI JUBILEUMOK

Az 1936. március 22-én, Szegeden szentelt **aranymisések**:

Arany Imre, püspöki tanácsos: Nagyszénás, április 19-én

Bakos István, nyugdíjas: Jungstown (Ohio, Egyesült államok), március 25-én

Békési István SJ: Toronto (Kanada), október 5-én

Kiss Ferenc, püspöki tanácsos: Szeged, június 28-án

Lengyel László, esperes-plébános: Hunya, március 25-én

Vida Elemér, lelkész: Glenmont (New York, Egyesült Államok), október 12-én